

220
да се ~~пременя~~ обрѣжа, бяла коня да възседна...

Ей Семо, Семо, български царю!

А преди да потеглят, един по един, всички поискаха да видят благородния мъж, който им бе дарил живота и свободата. Обливаха със сълзи ръцете, целуваха ботушите, наметката му, обсипваха го с благословии и пожелания.

— Ти си нашият повелител! Искаме ти да ни бъдеш цар и господар!

На мястото, където бяха станали най-опасните битки, Иоан Асен заповяда да построят параклиси, ^{за стомен} в ~~памет~~ ^{ме} на великата Божия милост. Един посветен на света ^{ме} Тройца, друг на света Богородица, и трети на свети Спас. А там, където бе паднал убит великият войвода Радул, издигнаха плоча с надпис в негова ~~мне~~ памет.

След това Иоан Асен, начело на победната си войска, слезе на юг в земите на наказания враг.

31.

Всеки ден по два пъти, сутрин и навечер, портата ^{св.} на ~~свети~~ Димитър на Царевецката твърдиня, се отваряше за да мине тихо шествие, без звън и оръжие, без тропот на коне.

И всеки човек от изтръпналия в тревога град, който зърваше тази дребна, забулена осанка, обвита в ~~тънка~~, скромна наметка, знаеше, че царицата отива да се моли на мощите на светия Рилски пустинник, или пред мощите на света Филотей.

Падаха на колене пред нея и се кръстеха като пред икона.

Беше осмият ден откакто слабата царска войска бе потеглила към страшната неравна бран. А това бе и първият бой на младия самодържец. Щеше ли добропобедникът Димитър да благослови оръжието му, тъй както някога бе помагал на славните му чичовци и баща му Асеня? Два пъти на ден, сутрин и навечер, всички камбани на Търновград забиваха едновременно. Тихо, бавно, сякаш да ^{не} събудят ^{не} някой тежко болен А тежко